

Forfatter: Hauch, Carsten

Titel: Udrag fra En polsk Familie

Citation: Hauch, Carsten: "En polsk Familie: 1-2. - 1926", i Hauch, Carsten: *En polsk Familie: 1-2. - 1926*, udg. af POUL SCHJÆRFF, 1926-29, s. 98. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hauch01val-shoot-idm140529613909872/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: En polsk Familie: 1-2. - 1926

rer, fortalte ham følgende Tildragelse, som vi her ville giengive med vore egne Ord.

For to Timer siden var en fremmed Officeer med flere Tienere kommen til Vertshuset, da hans egen Hest var syg, havde han kjøbt en Vogn hos Salomon, og leiet et Par Heste i Byen, der skulde kjøre ham til Krakau. Omtrent en Time efter hans Bortreise, vendte en Rytter tilbage i fuld Fiirspring. Denne Rytter, der hørte til den fremmede Herres Folk, holdt et Øieblik udenfor Huset, og raabte ind ad Vinduet til Salomon, at han skulde tage sig i Agt, thi den fremmede Officeer, der var en mægtig og fornem Mand, befandt sig nu paa Veien til hans Huus, og var yderst opbragt paa ham. »Du himmelske Gud! hvorfor?« spurgte Salomon. — »Fordi den Vogn, du solgte ham, gik i Stykker, inden vi kom en Mil udenfor Byen,« svarede Rytteren, »derfor skiul dig, hvor du kan, thi faaer min Herre fat paa dig, lader han dig hænge paa Stedet, eller prygler dig, til du aldrig reiser dig mere, det har han svoret paa.« — »Ak veel hvor skal jeg skiule mig?« skreg Salomon, »han finder mig min Siæl overalt.« — »Saa løber Alle Jer Veil« sagde Rytteren. »Farvell jeg maa bort for at bestille en ny Hest til min Herre.« — »Slip Kos en løs!« raabte Salomon, »og løber saa Alle, baade Børn og Qvinder! til Skoven med Jer! Der er ingen anden Redning; vort Sølv og Guld er vel gienmt, saa maa det gaae, som det kan med det Øvrige.« Dermed ilede de afsted, hurtigere, end en Dueflok, der forfølges af Høgen.

Kort efter kom den fremmede Officeer tilbage med sit Følge. Da han ikke fandt Salomon, lod han til Hevn Alt sønderslaa og ødelægge, saavidt Tiden tillod. Af en eller anden Forbigaaende erfarede han rimeligviis den Vei, Salomon havde taget; ved at udsende et Par Ryttere i denne Retning, lykkedes det

ham ogsaa at fange den gamle Pige, der, fordi hun bar en lille Dreng paa Armen, ikke kunde løbe saa hurtig, som de Andre. Denne Pige vilde nu Officeren tvinge til at bekiende, hvor Salomon laac skjult, og da hun ikke kunde eller vilde dette, gav han hende saamange Slag med sin Ridepidsk, til hun sank til Jorden i den Tilstand, hvori Pater Vincent fandt hende. Drengen tog den fremmede Herre med sig, da han erfarede at det var Salomons Son, og svor paa, at han skulde bøde for Faderens Synder.

Pater Vincent forespurgte sig nu noie om, hvilken Vei den Fremmede havde taget; da han havde erfaret dette, ilede han hurtig afsted for, om muligt, at udrive Byttet af Voldsmandens Hænder. Han havde neppe naaet den Plads, hvorpaa den gamle Pige, efter sit eget Udsagn, var bleven greben, før han opdagede Officeren med sit Følge. De vare alle stegede af Hestene, og omgave to Mænd, der, efterat de havde lagt den stakkels Dreng med udstrakte Læmmer paa et Lagen, hvilket de sandsynligviis havde rænet fra hans egen Fader, begyndte at vippe ham i Veiret. Drengen søgte forgieves, med sine smaa Hænder, at klamre sig fast til Lagenet, medeos han skreg himmelhøit af Angest, og virkelig havde han Grund dertil, thi han fløi hvert Øieblik saa høit i Luften, at han rimeligviis, dersom Legen havde varet længe, vilde have betalt den med Livet, eller i det mindste med Arme og Been. Før Munken imidlertid var saa nær, at han kunde hindre denne Voldsdaad, saac han den stakkels Salomon, der, lokket af Barnets Jammerskrig, rakte Hovedet frem af Buskene; han var bleg, som et Liig, men dog forlod han nu sit Skjul og kom, for med sin egen Undergang at købe den Lilles Liv.

»Ha, ha,« raabte den fremmede Officer, »have vi lokket den gamle Ræv ud af sin Hule! det tænkte jeg